

[Thisted Knudsen.]

jo det, der er mest aktuelt. Det har vist sig, at de straffebestemmelser, vi har, tilsyneladende ikke er tilstrækkelig effektive til at forhindre disse biltyverier. Der er ikke noget at sige til, at man nu vil skærpe dem og forsøge at gøre det til noget alvorligt at stjæle en bil. Jeg har været ude for et tilfælde i praksis; dér ordnede man sig strålende, for da man kom til faderen og fortalte, at hans 16-årige søn havde hugget en bil, sagde han: den dreng har ikke fået de tærsk, han skal have, nu skal jeg give ham dem — og så fik han dem, og han viste sig ikke mere på scenen. Det var både billigt og fornuftigt og rigtigt, men jeg ved godt, at det ikke altid slår til; vi tør ikke herinde sige, at prygl en gang imellem også har en vis berettigelse. Ingen tør sige det, selv om mange nede i salen sidder og erkender i deres stille sind, at sådan er det i virkeligheden.

Teoretisk er det meget interessant, at det siges, at hvis automobilen stilles tilbage det sted, hvorfra man har taget den, skal den betragtes som en formildende omstændighed. Det er en fornem og elegant teoretisk betragtning, men i praksis er den ikke ret meget værd. Jeg mener ikke, at ret mange vender tilbage til det sted, hvor de har taget automobilen, og siger tak for lån; det er vist det sidste, de gør. Jeg tager et tilfælde: hvis min bil er stjålet hernede på slotspladsen, og tyven i stedet for at aflevere den hernede elskværdigt afleverer den på min bopæl, hvor jeg også har brug for den, har han ikke afleveret den samme sted, som han tog den, men han har været venlig over for mig, ligeledes hvis han sender et postkort og fortæller, hvor den står. Jeg ved ikke, hvor stor betydning den bestemmelse vil få i praksis, men det er en af disse teoretiske betragtninger, som vi jævne, fornuftige og praktiske mennesker har svært ved at forlige os med. Nu kan vi jo imidlertid se nærmere på det.

Jeg takker den højtærede justitsminister og er rede til en velvillig og saglig behandling af lovforslaget, og så håber jeg, at vi kan se på samtlige bestemmelser i udvalget.

Vagn Bro: Jeg skal i tilslutning til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen har fremsat om lovforslaget

om ændringer i borgerlig straffelov, med henblik på forslaget om ændringer i lov om rettens pleje også udtale mit partis tilslutning til dette lovforslag. Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger, for vi kan bedst drøfte de enkelte regler og nye bestemmelser i udvalget.

Jeg er ganske enig i de ændringer, der foreslås til lovens § 192, 1. og 2. punktum, om godtgørelse til vidner. Det er ganske naturligt, at man foretager denne forhøjelse, idet vi jo nu har hævet betalingen til nævninger og andre.

Jeg vil dog gerne i denne forbindelse henlede den højtærede ministers opmærksomhed på en række tilfælde, hvor borgere i virkeligheden udfører den samme vidnetjeneste, hvilket kan gøre betydelige indgreb i deres daglige arbejde. Jeg tænker på de vidner, som f. eks. dommeren eller sognefogden tager med. Her er vi i dag nede på den fortidige betaling af 1 kr., og jeg vil håbe, at vi i udvalget kan komme overens om i nogen måde at ajourføre dette vederlag.

Vi er også indforstået med her som i den øvrige lovgivning at slette bødeminima. Jeg vil gerne føje til, at tiden også i høj grad er løbet fra det minimum, vi har i straffeloven. Befolkningen må dog endelig ikke tro, at bøderne bliver mindre. For 30 år siden, da jeg begyndte som politimester, kostede det 2 kr. at være „mørk cyklist“. Nu er vi i Præstø amt alle enige om at idømme 30 kr. som minimum. Det kan jo ikke nægtes, at udviklingen også på dette punkt, om jeg så må sige, er løbet fra lovgivningen.

Med hensyn til ændringerne i kapitel 7 i borgerlig straffelov angående reglerne om betingede domme uden strafansættelse er vi også enige.

Det samme gælder ændringen til § 721 i lov om rettens pleje, hvorefter to områder går over til den underordnede anklagemyndighed, altså politimesteren. Det vedrører spørgsmålet om udøvelse af erhvervsvirksomhed uden fornøden offentlig bemyndigelse og mindre former for hærværk; at disse sager nu ikke længere skal til statsadvokaten, derfor taler ganske overordentlig mange saglige hensyn.

At bestemmelserne i straffelovens § 30 og i forsorgslovens § 150 overføres til retsplejeloven, anser vi for rigtigt.

Jeg vil gerne vedrørende den foreslåede